І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: BArcly 7-5337
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюз: 435-8740

РІК LXXIV. Ч. 34. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СУБОТА, 25-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1967 No. 34. VOL. LXXIV.

— ОСТАННІ ВІСТІ —

П'ятниця, 24 лютого, 1967

В АМЕРИЦІ

КОНҐРЕСМЕН РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ ДЖЕРАЛД ФОРД із Мишиґену, промовляючи в Нюарку, Н. Дж., гостро критикував голову Ради Економічних Дорадників Президента Гарднера А. Еклі, закидаючи йому шантаж Конґресу в тому напрямку, щоб схвалено цього року збільшення прибуткових податків на 6 відсотків. Провідник республіканської меншости в Палаті Репрезентантів казав, що Еклі грозить інфляцією та збільшенням відсотків від позичок, коли не буде збільшення прибуткового податку. Конґресмен Форд твердить, що інфляцію спричиняють великі федеральні видатки „на соціяльні експерименти" під час того, як ведеться коштовну війну у В'єтнамі, яка коштує майже по два більйони в місяць.

НАРКОТИК LSD, який викликає різні галюцинації, так поширився, що його вже вживають коло 200,000 осіб, отже майже один відсоток населення цієї країни, як твердить нюйорський лікар д-р Доналд Лаврія. Студент малого каліфорнійського коледжу сказав, що між 200 студентами він нарахував аж 8 таких, що вживають цього наркотику. Спочатку цей лік-наркотик діє приємно, поширює або навіть і збуджує вроджені здібності, але пізніше він стає нещастям. Одна особа заявила після вживання цього наркотику: „це було жахливе... я боялася бути самітною... я мала бажання вмерти, здерти мою шкіру, вирвати волосся". Іншій особі здавалося, що йде по цвинтарі. „Я бачив речі, яких не бажав бачити".

ПРЕДСТАВНИКИ МАСОНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, які в більшості були і протестантами, і провідники католицької організації Лицарі Колюмба повідомили, що зорганізують спільну крайову програму, щоб спільно працювати в моральній, громадській і товариській ділянках. Треба пригадати, що ворожі відносини між цими двома організаціями існують від 18 століття. Лицарі Колюмба об'єднують 1,200,000 членів у ЗДА, Канаді, Мехіко, Порто Ріко і на Філіппінах. Представники масонів об'єднують 500,000 членів в 15 стейтах на півночі ЗДА зі всіх 4,000,000 членів цієї організації в цілих ЗДА. Масони не мають центральної управи для всіх своїх членів в цій країні.

КРАЙОВЕ ГЕОГРАФІЧНЕ ТОВАРИСТВО повідомило, що вперше в історії вдалося знайти зовсім білого як сніг ґорилю в еспанській рівниковій Африці на західньому узбережжі Атлантійського океану. Цього білого ґорилю знайдено при його вбитій матері, яка була чорна. Вона шукала там бананів для себе і для дворічного свого дитяти. Ця молода мавпа живе тепер в зоопарку в Барцельоні в Еспанії. Вона кормиться бананами, цукровою трощею та овочами. Любить і молоко, солодощі та печену шинку. Вона важила у віці двох років 20 фунтів, коли дійде до 15-ох років, її вага дійде до 500 фунтів. Ця мавпа тому зовсім біла, що її пігмент в шкірі не розвинувся. Подібне якище стрічаємо і в людей, але воно дуже рідке.

У СВІТІ

ЄГИПЕТСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ҐАМАЛЬ АБДЕЛЬ НАССЕР ВИГОЛОСИВ нову гостру промову проти ЗДА, зокинувши їм, що вони переводять „натиск" господарськими засобами, стараючись осягнути політичні користі. Поруч Америки Нассер поставив також Британію. Конкретно, він заповів, що Єгипет не звертатиме своїх боргів тим державам які „натискають" на нього. Загальне заборження Єгипту закордонним країнам сягає одного більйона дол., з чого Америці він винен 150 мільйонів дол. Нассер заходився щодо осягнення від Америки нової харчової допомоги.

У СТОЛИЦІ ПОРТУГАЛІЇ ЛІСБОНІ ВІДБУЛАСЯ церемонія відкриття нової головної кватири Атлантійського Союзу (НАТО), яка зветься „Іберійським Атлантійським Командуванням" та має за практичну ціль — боронити доступ до Ґібралтару і Середземного моря. Це командування покликано до життя внаслідку відкликання з Середземноморської фльоти НАТО французької воєнної фльоти та внаслідку рішення Британії зліквідувати головну кватиру британської фльоти на Середземному морі, на Мальті. Командантом нового морського з'єднання НАТО став американський контр-адмірал Едвін Міллер.

АМЕРИКАНСЬКІ ФАХІВЦІ АТОМОВИХ СПРАВ ПЕРЕГОВОРЮЮТЬ з представниками 5-ох середньо-европейських членських держав Европейської Спільноти Атомової Енергії — Західньої Німеччини, Італії, Голляндії, Бельгії і Люксембурґу — в справі їхньої згоди на текст американсько-совєтського договору проти поширення атомової зброї. Шостий член тієї Комісії, Франція не бере участи ані в Женевській конференції роззброєння ані з розмовах на згадану тему.

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЖОРЖ ПОМПІДУ ЗАЯВИВ у передвиборчій промові через радіо-телевізію, що Америка, Британія і Західня Німеччина є „більш ґоллістичними, ніж Франція", бо в тих країнах є більше безробіття, ніж у Франції. Помпіду протиставив розпорошеній опозиції єдність табору де Ґолля та стабільність господарства і політичних відносин за режиму де Ґолля. Головним речником опозиції у передвиборчій кампанії є соціяліст Франсуа Міттеран.

БРИТІЙСЬКИЙ І ФРАНЦУЗЬКИЙ УРЯДИ ЗВЕРНУЛИСЯ ІЗ спільним закликом до приватного капіталу в усьому світі за зголошуванням участи у фінансуванні тунелю під Каналом ля Манш. Цей тунель має бути довгий на 40 миль, з того 20 миль під водою, сполучатиме Довер по британському і Кале по французькому боці й коштуватиме 434 - 476 мільйонів долярів. Тунель охоплюватиме залізничі рейки для поїзду і двонапрямковий битий шлях для автомобілів. Сподіваються, що він буде переданий до вжитку в 1975 році.

УРЯД ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ ЗАПЕВНИВ БРИТАНІЮ, що не відповідають правді вістки, наче б він відмовлявся взагалі від грошової рекомпенсати за кошти, що їх несе Британія на утримування свого 55.000-го війська на території Німецької Федеративної Республіки. Західня Німеччина готова закупити у Британії товари на суму річно по 62,500.000 дол., однак ця квота менша на 25 мільйонів дол., що їх німці пропонували були раніше та що їх Британія відкинула, як недостатню суму. Британія видаткує на утримання згаданого війська в Німеччині 263 мільйони дол. річно. Ця справа буде ще предметом конференції ЗДА, Британії і Західньої Німеччини.

Центральна Розвідча Аґенція діяла в порозумінні з Урядом — Каценбах

Вашингтон. — Державний підсекретар Ніколас деКаценбах заявив 23-го лютого, що Центральна Розвідча Аґенція діяла і діє в порозумінні з Урядом, коли допомагає своїми фінансами різним освітнім, робітничим і церковним групам в цій країні і поза її кордонами. ДеКаценбах склав звіт про діяльність Центральної Розвідчої Аґенції і заявив, що ця Аґенція діє на основі тих напрямних ліній, які були їй назначені Крайовою Радою Безпеки, і які існують вже кільканадцять років та обов'язують під час президентур чотирьох Президентів: Гаррі С. Трумана, Двайта Д. Айзенгавера, Джана Ф. Кеннеді та Линдона Б. Джансона. ДеКаценбах очолював окрему комісію, яку назначив був президент Джансон, і до якої ще належали секретар освіти, здоров'я і добродійности Джан В. Гардиер і директор Центральної Розвідчої Аґенції Ричард Гелмс. Ця комісія предложить докладний звіт із своєї праці в найближчому місяці, а тепер опубліковано тільки вимки з цього звіту. ДеКаценбах заявив: „Коли Центральна Розвідча Аґенція допомагає фінансово в праці різним американським приватним організаціям, то вона робить це не на власну руку, але діє згідно з національною політикою, яку встановила Крайова Рада Безпеки в роках між 1952 і 1954". ДеКаценбах хвалив тих далекозорих американців, які співпрацювали і працюють із Центральною Розвідчою Аґенцією. Про діяльність цієї Аґенції завжди був поінформований окремий комітет, який складається з представників різних Департаментів, в тому представника Державного Департаменту і Департаменту Оборони. Праця цієї Аґенції і тих людей, що з нею співпрацюють, йде в тому напрямку, щоб дати безпеку цій країні і вільному світові. У звіті говориться про те, що непорозуміння в справі праці цієї Аґенції не сміє пошкодити тим особам, які з нею співпрацюють для безпеки ЗДА. Цей тимчасовий звіт про працю ЦРА має на цілі оборонити цю Аґенцію, яка сама себе не може публічно обороняти.

Міні підтримує кандидатуру Джансона в 1968 році

Бел Гарбор, Флорида. — Голова Американської Федерації Праці — Конґресу Індустрійних Організацій Джордж Міні заявив, що він особисто підтримує кандидатуру президента Джансона в 1968-му році. Ця заява Міні була несподіванкою для преси, бо минулого року в тому самому часі Міні гостро критикував Президента на нараді Виконної Ради УФП-КІО за те, що він неприхильно ставиться до законопроєктів, які підтримує зорганізоване робітництво. Цього року на нарадах цієї Ради чути було взаємні похвали збоку урядових представників і представників зорганізованого робітництва. В політичних колах гадають, що минулорічні вибори, в яких зменшилося число демократичних конґресменів, зблизило свій світ праці до Уряду, бо в 90-му Конґресі важче буде схвалити ліберальні проєкти, які вносить Уряд, і які підтримує світ праці. Міні заявив, що Виконна Рада АФП-КІО схвалила працю Уряду, який може похвалитися великими успіхами у 89-му Конґресі. Конґрес схвалив законопроєкт про мінімальну платню, про соціяльну опіку, про допомогу шкільництву та інші програми, які є корисні для світу праці. Міні хвалив президента Джансона і за те, що він плянує дальші програми в ділянці соціяльної опіки. На нарадах Виконної Ради виступив представник Уряду секретар праці Віллард Вірц, який заслужився в тому, що Уряд вносив корисні для робітництва програми. В цьому 90-му Конґресі немає 33-ох конґресменів, які прихильно ставилися до корисних для робітництва законопроєктів.

Д-р Богдан Гнатюк переобраний на голову Відділу УККА у Філядельфії під час бурхливих зборів

Філядельфія, Па. — В неділю, 19-го лютого, тут відбулися річні загальні збори прикладного до цього часу своєю працею та, зокрема, збіркою Народного Фонду Відділу Українського Конґресового Комітету Америки, які закінчилися переобранням більшістю голосів проф. д-р Богдана Гнатюка на голову Відділу та вибором двох Управ Відділу, що їх вже тепер, після зборів, намагаються — як виходить з інформацій — „сконсолідувати" в одну.

Згідно з повідомленням в „Америці" з 21-го лютого, в згаданих зборах, що відбулися в залі „Тризуба" та тривали від години 4-ої пополудні до год. 10-ої вночі, взяло участь 297 платників національного датку до Народного Фонду УККА та репрезентантів организацій, що мали всі разом 323 голоси. Проводили нарадами дві президії: почесна з д-ром Володимиром Галаном на чолі, який рівночасно репрезентував централю УККА і від неї склав привітання, та ділова з дир. Іваном Поритком на чолі. Обширний звіт з діяльности Відділу склав д-р Б. Гнатюк, а інші члени дотеперішньої Управи доповняли приготовані ддруковані звіти. Інж. З. Кохановський відчитав протокол Контрольної Комісії із ствердженням взірцевої господарки Відділу. Все було в найбільшому порядку, аж прийшло до вибору нової Управи Відділу. Із повідомлень виходить, що склад нової Управи приготовила наперед консолідаційна Номінаційна Комісія, яка погодилася на всіх членів Управи, за виїмком голови, на якого було двох кандидатів: проф. д-р Богдан Гнатюк та д-р Ярослав Бернардин. Тому вибір голови відбувся окремо й більшістю 173 проти 130 голосів на голову був переобраний д-р Гнатюк. Після вибору, проф. Гнатюк висловив застереження щодо узгідненого Номінаційною Комісією складу членів Управи і один з учасників Зборів зголосив із залі інший список. Тоді почалося голосування, насамперед карточками, опісля руками, та витворилося загальне замішання. Заклики приявних на нарадах членів Екзекутиви УККА д-ра Вол. Галана, ред. Ігната Білинського та члена Контрольної Комісії м-ґра Теофіля Кульчицького до згоди і злагоди не мали успіху, поодинокі члени і почесної і ділової президій виходили із залі, змінявся провід нарадами, виходили із залі деякі з учасників зборів, опісля переголосовано запропонований із залі список нової Управи, що його не признають ті, що обстоювали кандидатів Номінаційної Комісії і „Америка" твердить, що тепер Відділ УККА має голову, але не має Управи, хоч виглядає, що має їх аж дві.

Збори закінчено співом „Не пора, не пора". Згідно з одержаними останніми інформаціями, є всі вигляди на те, що непорозуміння і трудноці, які виникли на зборах, пощастить вкоротці компромісово полагодити та що Відділ УККА у Філядельфії ще не втратив можливостей і дальше світити прикладом своєї праці і співпраці.

ЧАС НА ПІДКРІПЛЕННЯ

На війні потрібно підкріплень не тільки в зброї і людях, але й даним людям. Такого підкріплення потребують вояки і команданти, потребує його і полковник Ван Белл, якого називають „Дінґ Донґом", командант першого відділу морської піхоти під час бойової акції в околиці Да Нанґ у В'єтнамі. З квіткою в шоломі, з ґранатою на грудях, сиґарою в руці, він приправляє помідоровим сосом свою вояцьку „порцію". Пляшку з помідоровим сосом може в кожній хвилині, як зайшла б така потреба, заступити ґраната з динамітом.

У Південному В'єтнамі поведено нову велику офензивну операцію

Сайґон. — У Південному В'єтнамі, в провінції Тайнінь, на просторі яких 144 кв. миль поведено нову американську офензивну операцію, яку військові кола називають найбільшою з усіх дотеперішніх операцій у В'єтнамській війні. Активну участь у тій тереновій офензиві беруть кругло 25.000 американських вояків під командою генерала Джонатана Сімена. За прийнятим оперативно - тактичним звичаєм, що кожна окрема воєнна операція має свій код, цю теперішню кампанію названо „Джанкшен Сіті", за назвою містечка в Кензасі, в якому стоять ґарнізоном деякі військові частини, що беруть участь в тій операції, і де живе генерал Сімен. У цій операції беруть участь також коло 250 гелікоптерів. Ціллю тієї офензиви є обсадити кордон Камбоджи та повести такий наступ від сходу на захід, в сторону того кордону, щоб примусити всі комуністичні сили, які знаходяться на тому терені, шукати захисту на терені Камбоджи — і знайтись там знову в обличчі нових американських військ. За відомостями американської і південно - в'єтнамської розвідки на тому терені знаходиться коло 10.000 комуністичного війська, партизанів і північно - в'єтнамських вояків. Є теж познаки, що саме на тому терені приміщено головну кватиру комуністів. Терен лісовий і багнистий, частинно зарослий джунґлею.

У Комуністичному Китаї сповільнюють „культурну революцію"

Гонґ Конґ. — У комуно-китайському ідеологічному журналі „Гунґ Чі" появилася стаття, яка насправді каже „червоноґвардійцям" припинити атаки проти партійних „достойників" й інших апаратчиків та сповільнити, якщо не зовсім припинити, так звану „культурну революцію". У тій статті перестерігається проти сіяння анархії, в якій був би взагалі загирений партійний організаційний апарат та закликається до примирливости супроти тих усіх партійців, які, хоч і проявили свої опозиційні погляди, проте можуть бути корисними навіть на керівних становищах. Названий партійний журнал китайської компартії признається до партійних „помилок". Стверджуючи, що партія мусить полягати на „досвідчених і зрілих службовиках", та стаття тим самим таврувала атаки „червоноґвардійців" проти різних давніх і старших віком китайських комуністів, як нібито ворогів Мао Тсе-тунґа і його вчення. Факт, що ту статтю передано через офіційну пресову аґенцію Гшінгуа, вказує на те, що це новий зворот у внутрішній політиці Мао Тсе-тунґа.

МАРІЯ ДУШНИК ЗНАЙОМИТЬ СТУДЕНТІВ З УНС

Ню Йорк. — Український Народний Союз та його багатобічна діяльність: забезпеченева, господарська, організаційна, культурно-видавнича, виховна та ін. були темою доповіді, що її виголосила заступниця головного предсідника УНС пані Марія Душник минулої п'ятниці, 17-го лютого, в Українському Студентському Клюбі в Гантер Коледжі. Клюб цей очолює студент того коледжу Роман Савицький. Пані Душник зокрема знайомила студентів із тими ділянками активности УНС, що можуть інтересувати студентів: культурною і видавничою, виховною, зокрема на Союзівці під час вакацій, спортовою та стипендійною. Студентам вона опісля роздала відповідну інформаційну літературу.

Спільне засідання Президії і ВО УНРади

Мюнхен. — „Бюлетень Українського Інформаційного Бюра" повідомляє:

З огляду на те, що незабаром відбудеться VI сесія УНРади — 18 березня 1967 — її органи інтенсивно підготовляють справи так, щоб перебіг сесії відбувся безперебійно. Тому 24 січня і 11 лютого 67 відбулися спільні засідання Президії і ВО УНРади під головуванням С. Довгаля, на яких була устійнена програма праці VI сесії, прийнятий порядок денний, вислухані і продискутовані доповіді Підготовної Комісії в справі проєктів змін Конституції, устійнені комісії, які будуть покликані для остаточного виготовлення і оформлення різних проєктів, резолюцій та деклярації, продискутований і схвалений кошторис видатків на сесію та інші важливі справи, зв'язані з її перебігом.

В різні дні, але майже одночасово в межах поданих вище дат, відбулися наради фракцій, на яких пороблені заходи щодо визначення кандидатур на чільні пости в ДЦ УНР та інші засадничі справи.

Органи Державного Центру УНР числяться з можливістю прибуття на сесію значної кількости представників різних організацій з країн заморських, як також і европейських.

Лорд Ст. Освалд — в обороні українських прав

Лондон. — Тижневик „Українська Думка" від 16 лютого подав повний переклад відкритого листа лорда Ст. Освалда — відомого англійського діяча, надрукованого в „Дейлі Телеґраф" від 9-го лютого 1967 р., у зв'язку з відвідинами А. Косиґіна. Автор згадує, що в совєтській конвід їхньої національности". сказано про „рівність прав громадян СССР, незалежно що „починаючи з літа 1965 Про рівність людських прав сказано і в Деклярації прав людини, яку схвалено в ОН, але яку не схвалив Совєтський Союз та інші комуністичні країни, мовляв „вона не має запоруки дотримання тих прав". Далі лорд Ст. Освалд зазначає, кий елемент в Україні вир. понад 70 українських письменників, поетів та доцентів було заарештовано за „злочин" оборони своєї мови та культурної спадщини". Автор листа прохає прем'єра Англії, щоб він порушив цю справу в розмові з Косиґіном. Крім того, він зазначає: „Згідно з останнім переписом російськож на те, що „у серпні носив 16,9%, а українців було 76%. Впродовж 1963 року в межах України опубліковано 3.321 видання різних книжок, порівнюючи з 4.094 виданнями, друкованими російською мовою, поминаючи повінь російських книжок, імпортованих із-зовні". Автор відкритого листа „Дейлі Телеґраф" вказав на те, що Україна не має своїх закордонних дипломатичних представництв, хоча це ніби й ґарантоване Конституцією УССР, а таристуються всі европейські минулого року Українське міністерство освіти було тотально зліквідоване і всі його аґенди перебрало Центральне міністерство в Москві." Вкінці лорд Ст. Освалд стверджує, що керівники Совєтського Союзу не дають своїм республікам тих прав, якими тепер користуються всі европейські країни, а також більшість азійських і африканських держав.

Литовці проти консулярного договору

Бостон, Масс. (О. Щ.) — Сильна литовська громада в Бостоні прийняла з нагоди відзначення 49-ої річниці проголошення Литовської Республіки резолюції, в яких, між іншим, заявилася проти ратифікації консулярного договору, бо цей договір тільки скріпить московський колоніялізм над поневоленими народами. Резолюції будуть переслані до Державного Департаменту й членів Конґресу.

В академії минулої неділі взяли участь представники місцевого Відділу УККА, з метою кращої співпраці з іншими поневоленими народами. Литовську Республіку проголошено 16-го лютого 1918 року, лише кілька тижнів після проголошення IУ Універсалу в Києві.

Голова Відділу УККА, інж. В. Тутка, привітав литовців, а О. Щудлюк, референт зовнішніх зв'язків, закликав литовців включитися в акцію проти ратифікації консулярного договору за допомогою писання листів до сенаторів і конґресменів ЗДА.

Протестантська і Католицька Церкви об'єднуються для поборювання недуг у світі

Шикаґо, Іллиной. — Президент Крайової Ради Церков д-р Артур Флеммінґ заявив, що Протестантська і Католицька Церкви об'єднують свої місії у світі, щоб із більшим успіхом можна було поборювати різні недуги у світі. Досі медичні програми цих обидвох Церков здійснювано окремо, тепер їх мають об'єднати. Д-р Флеммінґ із радістю привітав цей спільний крок обидвох найбільших Церков Протестантської і Католицької, як вияв того, що приходить до зближення між окремими християнськими Церквами. Д-р Флеммінґ повідомив, що вже працюють спільні дружини з представників обидвох Церков в Азії і Африці. Флемінґ сказав, що представники Католицької Церкви працюють із ентузіязмом в терені на вище згаданих континентах. Про цю співпрацю дискутовано вже під час Другого Ватиканського Собору. Вже в найближчому часі, казав д-р Флеммінґ, може прийти до повного об'єднання між відділами лікарської допомоги Католицької і Протестантської Церков.

НАРОДИЛАСЬ НОВА З'ЄДНАНА УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ПАРАФІЯ

Юніондейл, Н. Й. (САН) — Дня 19 лютого 1967 р. члени парафій св. Тройці в Вестбери і св. Михаїла в Юніондейл Н. Й. ратифікували умови з'єднання обох парафій в одну Українську Православну Парафію св. Михаїла (з'єднані парафії св. Тройці і св. Михаїла) в Юніондейл, з приналежністю до Української Православної Церкви в ЗДА. Новоз'єднані наші парафії тепер складаються з членів, які походять майже з усіх земель України і тут роджених громадян українського походження.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Допомога режимам, не народам

Треба вміти чітко відрізняти народи, які опинилися під ворожою окупацією, від наставлених над ними режимів. Злощасне переплутування цих понять вносить фермент у політичні еміґрації, що вийшли з уярмлених комуністами країн, і вводить також баламутство у закордонну політику західніх держав.

Одним з найперших арґументів американського Уряду, який допомагає комуністичним сателітним країнам в Европі, є той, що ті країни ніби стараються унезалежнитися від Москви, що комунізм там насправді насичений націоналізмом і що народи тих країн користають з американської допомоги. Цей арґумент можна почути щороку, коли представники Уряду допоминаються у Конґресі затвердження безпосередньої і посередньої допомоги комуністично - сателітним країнам, зокрема і особливо Юґославії та Польщі. Відсутність в обох тих державах суворої колгоспної системи і більша, ніж в СССР, толеранція супроти Церкви й релігії, це часто повторювані докази ніби сприйнятливіших для Заходу відносин в Юґославії і Польщі.

Відомий коментатор Едгар А. Маврер у статті „Американські позики допомагають червоним босам" рішуче заперечує ці урядові арґументи - докази. Е. Маврер пригадує, що в 1964 р. амбасадор Джекоб Бім, відходячи зі свого становища у Варшаві, заявив: „Американська політика, яка допомагає режимові Ґомулки переборювати економічні труднощі, не довела в Польщі до лібералізації, якої можна було сподіватися". Ще гостріше потвердив це спостереження конґресмен Пол Фіндлі з Іллиной, який їздив до Польщі спеціяльно для того, щоб дослідити тамошні відносини у зв'язку з американською політикою „будування мостів" до комуністичних країн. Вернувшися до Америки, цей конґресмен склав широке звідомлення президентові Джансонові, в якому стверджує, що ніколи ще Ґомулка не стояв так близько Москви, як тепер, і що американська допомога тільки скріпила режим Ґомулки, який це скріплення використав, щоб вкоротити ті маленькі вольності, що їх поляки відчули після познанських заворушень у 1956 році. „Демократичний централізм", недавно проголошений Ґомулкою, це насправді прикручення режимових шруб в усіх ділянках громадського й державного життя, — супроти Церкви, письменників, селян і нижчих службовців адміністраційного апарату.

Відомо, що популярність Ґомулки серед польського народу, як нібито його оборонця супроти Москви, давно минулася. Ґомулка є тепер найбільш зненавидженою фігурою в Польщі, як Тіто в Юґославії. Тільки острах перед відродженням німецької експансивної сили та свідомість, що Польща є коридором для 20 совєтських дивізій, стаціонованих у Східній Німеччині, змушує поляків толерувати Ґомулку та його аґентів з „міліції обивательской", на яких він спирається. А допомога збоку Америки, яка досягла 538 мільйонів дол. від 1957 р. в самих харчах, не доходить до польського народу — вона лише скріплює режим Ґомулки.

Жива економія

Слово „економія" означає в першу черґу ощадність. Дальшим значенням економії є вміння здобувати найбільші користі при найменшій витраті коштів, сил та енерґії. В одному й другому випадку економія означає те саме: більші прибутки, ніж витрати. Власне це поняття економії маємо на думці, говорячи про „живу економію" — організаційну працю в Українському Народному Союзі.

Вона, ця „жива економія" в організаційній праці УНСоюзу є і її нема — щось як Карась у „Запорожці за Дунаєм": „бачив і не бачив султана". Для прикладу найзагальніші цифри, що їх подав з організаційної ділянки в своєму конвенційному звіті за чотири попередні роки головний предсідник УНС Йосип Лисогір. З того звіту виходить, що на всіх 485 Відділів УНС в тому часі 211 Відділів збільшили кількість свого членства, себто мали прибуток, а більше ніж половина, бо 274 Відділи, отже 56 відсотків, мали втрати в членах. Коли далі аналізувати статистику, виходять речі, які суперечать всякій „економії". Наприклад, два найбільші Відділи УНС в Ню Йорку втратили — один 298, а другий 183 члени; найбільший Відділ у Шикаґо втратив 86 членів, втрати мали Відділи в Клівленді, Дітройті, Піттсбурґу, Боффало, Нюарку, найбільший Відділ у Канаді. Рівночасно бачимо, що навіть у тих самих містах інші відділи збільшили кількість свого членства — один у Філядельфії на 235 членів, другий в Клівленді на 192, інший в Гартфорді на 155, ще інший в Шикаґо на 137. Що більше, тоді, як деякі Відділи у великих українських скупченнях втрачали членів, Відділи в таких „висохлих" з українських поселень місцевостях, як Аліквіпа та інші в Пенсилвенії, поважно піднесли кількість свого членства.

Статистика виразно доказує і переконує, що в цій організаційній праці рішальну ролю грають не будь-які „обставини", але в першу черґу брак будь-якої „економії" в праці місцевих союзових діячів, який фатально відбивається і на загальній організаційній праці УНСоюзу, на рості нашої громади.

Прийнятою засадою в організаційній праці УНСоюзу та його Відділів є те, що кожний Відділ повинен упродовж року зорганізувати стільки членів, щоб ними покрити необхідні втрати внаслідок смертности чи дозріння грамот, і збільшити кількість членства на щонайменше 10 відсотків. Це й є „жива економія", і поважна частина Відділів її виконує. Але це вже прямо несумлінна річ, що друга частина Відділів нехтують цією „живою економією" і цим нехтуванням самі втрачаючи членів, нівечать важку працю інших, бо кінцевий і сумаричний результат тієї організаційної праці в УНСоюзі далекий від такого, яким може і повинен бути.

Висновок ясний: неактивність і недбалість тих Відділів, які втрачають членів, наче ті біблійні худі корови, що пожирають товсті корови — успіхи працьовитих і дбайливих Відділів. Тому цю „живу економію" в організаційній праці за всяку ціну треба привернути і зберегти. Кожний Відділ без вийнятку мусить новими членами покривати втрати і мати ще бодай п'ять відсотків чистого прибутку. Цього повинні допильновувати урядовці Відділів, як і свідомі члени. Якщо матимемо цю „живу економію" в організаційній праці УНСоюзу, тоді визначена на зв'язаний із 75-річчям УНСоюзу ювілейний 1969-ий рік організаційна мета: 100.000 членів УНСоюзу — може бути досягнена впродовж не трьох, але двох років. Це велика мета, і для неї варто потрудитись!

Богдан Галайчук

ЧОЛОВИЙ ЗУДАР НА МІЖАМЕРИКАНСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

Буенос Айрес. — До хвилини, як Арґентина поставила пропозицію про Дорадчий Оборонний Комітет, тобто до кінця 17 лютого, гармонія на 31-ій Надзвичайній Міжамериканській Конференції була зразковою. Правда, у другому дні нарад еквадорський міністер закордонних справ пробував внести традиційний дисонанс: заатакував споконвічного ворога, Перу. Але що не назвав нікого на ім'я, перуївіянський міністер навіть не вважав за потрібне відповісти, так що конференція далі поплила мирним — аж до сонливости — руслом. А що люди все таки потребують деколи подискутувати — спори йшли над питаннями... мовознавчими. Колюмбійці відомі з мовної педантерії, і тому ніхто не дивувався, коли колюмбійський представник скритикував стилізацію статті нової Хартії ОАС, мовляв, небіжчик Сервантес був би згіршений, якби прочитав той текст. На протест проти того нетакту, представник Гондурасу покинув залю — на превелику радість журналістів, які врешті могли відмітити якийсь зудар.

Та ідилія тривала до кінця п'ятниці 17-го лютого, бо зараз по півночі, тобто вже в суботу, вибухла арґентинська бомба, яка поділила прикладну родину на два ворожі табори.

„Не йдеться — підкреслює арґентинська пропозиція — про явне чи замасковане творення перманентної міжамериканської збройної сили, про „станд бай", тобто національні континґенти, поставлені до диспозиції; навіть про посередній крок до здійснення одної з тих схем. Ідеться про те, щоб почав функціонувати Дорадчий Оборонний Комітет — орган, передбачений у статтях 44-47 Хартії.

Слід додати, що в рамах континентальної системи, але поза рамами Хартії, діє Міжамериканська Оборонна Рада, голова якої, американський віце - адмірал Бернард Австін, приявний на конференції, як обсерватор. До п'ятниці переважало в тутешніх журналістичних колах переконання, що коли справді появиться якась пропозиція в оборонній матерії, вона полягатиме у включенні тої Ради в Хартію та в збільшенні її компетенції. Тим часом арґентинський проєкт, щоб оминути двотоpовости, передбачає її ліквідацію, зате пропонує не лише урухомити Дорадчий Комітет, який покищо існує лише на папері, але й поширити його компетенції. Згідно з 44-ою статтею дотеперішньої Хартії, має він виключно дорадче завдання, зате на майбутнє мав би бути органом збірної оборони на випадок атаки проти континенту.

Лише на випадок спроби совєтського висаду, так, як, наприклад, у 1962 році, проти совєтських ракетних сил? Ні, арґентинський міністер закордонних справ, Коста Мендез, бере теж у рахубу субверсійну аґресію: відповідаючи представникові щоденника „Ля Разон", згадав про постанови минулорічної Триконтинентальної Конференції в Гавані і недавньої в Каїрі: „Годі осягнути вищий економічний та соціяльний рівень, якщо рівночасно не дати належної структури безпеці континенту, щоб боронити наш традиційний життьовий стиль".

Ніде правди діти, має рацію. Треба бути дуже наївним або дуже перфідним, щоб твердити, як це робив Фрондізі, що, мовляв, під впливом добробуту комуністи „згинуть, мов роса на сонці". Венесуельський досвід, зокрема до 1963 року, доказує, що комуністи саботували соціяльний поступ тероpом. Вітаміни необхідні, але вони не заступлять антибіотиків.

Чи дразливе питання появиться на денному порядку, чи ні — про це йшли жваві дебати в кімнаті для журналістів. Дискутовано там навіть уже від другого дня питання, який був би вислід голосування, коли б до нього дійшло. Деякі журналісти, як і Інформаційна Служба З'єднаних Держав, навіть робили зондаж серед поодиноких делеґацій. Одні твердили, що за пропозицію голосувало б 11 держав, інші — 14. А для прийняття пропозиції необхідно дві третини з 20-ох голосів, тобто 14.

В суботу, після появи арґентинського проєкту, зондаж продовжувався з подвоєним інтересом, але тепер був нелеґкий: ставши перед конкретним, більш як спірним питанням, дипломати були обережніші і — за вийнятком мехіканського та уруґвайського — воліли не пускати фарби.

Арґентина може певно рахувати на підтримку ЗДА, Бразилії та Параґваю, як і майже всіх „бананових" республік: Панами, Нікараґви, Сальвадору, Гондурасу, Гаїті, Домініканської Республіки, тобто разом на 10 голосів.

Проти неї стоять твердо 4 держави: традиційний „протиінтервенціоніст и ч н и й" бльок, мехікансько - чілійсько - уруґвайський (який чітко зарисувався був уже під час 9-ої Консультативної Зустрічі в 1954 р. у Вашинґтоні супроти питання протикубинських санкцій), до якого після вибору лівого президента приєдналася Ґватемаля.

Успіх арґентинської пропозиції залежить від того, чи вдасться знайти для неї підтримку ще 4-ох голосів з-поміж решти, яка ще не знає, на яку ногу стати.

Коли загал делеґацій оминав чіткої відповіді на запити журналістів, мехіканський міністер закордонних справ, Карільльо Фльорес, заповів явно й славно, що буде твердо протиставитись арґентинській пропозиції, покликаючись на поставу Мехіко на Консультативній Зустрічі 28 січня у Вашинґтоні. ОАС, мовляв, це реґіональний організм у рамах ОН, а арґентинську ідею ніяк не можна погодити з Хартією ОН.

17 січня Асосіейтед Прес оголосила текст пропозиції, зовсім подібної до теперішньої арґентинської, яку, мовляв, Бразилія приготовила на 3-тю Міжамериканську Конференцію. В суботу 18 лютого бразилійський міністер потвердив це перед арґентинськими журналістами: „Наш уряд зредаґував подібний проєкт, але не запропонував його, щоб не ділити конференції на два ворожі бльоки супроти такого важливого питання. Боюся, що арґентинська пропозиція викличе гостру контроверсію". Зрештою, висловив надію, що підтримає її куди більше, як 11 держав.

Можливо, що він має рацію, і пощастить зібрати необхідну більшість 14-ох голосів. Але головна трудність не в голосах, а в небезпеці, що Мехіко може виступити з ОАС. Тому в кулуарах конференції рахуються з можливістю, що, коли б така загроза виявилась актуальною, Арґентина не настоювала б на негайному голосуванні над її пропозицією, але й не відкликувала б її. Пропозиція чекала б пригожого клімату: її привернено б на денний порядок на випадок нової кризи на зразок домініканської.

— ПІД СЕСІЮ УНРАДИ

(2)

Якщо чергова Сесія УНРади прийме пропоновані зміни і доповнить свій склад — перед нею стане чергове питання: де тих людей узяти? Відомо, що в Німеччині й сусідніх країнах є чимало нашого доброго політичного активу, але це не було б повною розв'язкою. Ідеться таки про те, щоб УНРада була заповнена тим „широким громадянством", яке живе в широкому світі. Іншого виходу не буде, як уводити такі зміни, що дозволяли б членам УНРади бути поза Европою. Це виглядає „скомпліковано", але воно необхідне. УНРаду потрібно поширити на цілий світ не тільки у збиранні фондів, а також у збиранні відповідальности за стан ДЦ в екзилі. По широкому світі є вже чимало кадру, що може частину такої відповідальности на себе перейняти, є вже чимало кадру, вишколеного по західніх школах, із знанням політичних наук, є чимало відданих людей, які мають кваліфікації на те, щоб бути в ядрі державної роботи. Це був би черговий свіжий подих у роботу ДЦ, який оживив би не тільки ідею ДЦ, але й діяльність УНРади.

При нагоді збирання з широкого громадянства кваліфікованого активу для роботи УНРади приходить ще одна проблема, а саме проблема осідку ДЦ. Чи Німеччина є справді доцільним і необхідним місцем для нашого ДЦ? Після деякої аналізи виявляється, що далеко ні. Навіть навпаки.

Відомо, що дуже часто в інтерпретації західнього світу справа української державности є „німецькою інтриґою". Ми знаємо, хто цю „істину" посіяв у світі. Але не в цьому справа. Річ у тому, чи ми справді користаємо, утримуючи деякі свої центри якраз у Німеччині? Видається, що ні.

Але є ще й інша сторінка справи. Наш народ в Україні німців ненавидить. Особливо після останньої війни, коли вони спалили половину України, вистріляли десятки тисяч народу, обдурили народ „західньою культурою", загнали ножа у спину нашим політичним сподіванням. Це не совєтська пропаґанда, що наш народ не згадує добрим словом німців. Це факт, який можна підтвердити багатьма даними. Якраз і большевики спекулюють на цьому почутті нехоті, щоб не сказати ненависти, до німців, і тому все, що маємо патріотичне, національне на еміґрації — вони в'яжуть із „німецьким прислужництвом". І факт, що наш державний рух і центр мав би знову жити і розвиватись під німецьким крилом, може сприйнятись із великою резервою серед нашого народу.

Факт, що під сучасну пору американці та інші народи співпрацюють із німцями, ще нічого нам не приносить. Їм це вигідно, і вони співпрацюють, а в кожній хвилині така співпраця може закінчитись. Ми ж і далі залишимося „німецькими прихвоснями", хоч такими не були і не хочемо бути. Тож на часі кинути клич — винести УНРаду і ДЦ поза межі Німеччини! Якщо вона має бути в Европі — тоді нехай буде у Франції, Бельгії, Італії, навіть у Монако, але не в Німеччині. В зв'язку із поширенням УНРади на кадри з широкого світу це був би і найдоцільніший час, щоб не сказати — найвищий час порвати свою удавану приязнь із німцями. Нам ця приязнь ще нічого ніколи не принесла, крім шкоди.

На цю тему — ще один арґумент. Видається, що сама атмосфера серед наших кругів у Німеччині таки дещо затухла... Дати б їй свіжого повітря далеко від колишніх ДП-таборів. Такий експеримент напевно нічого не зашкодить. У п'ятдесятліття нашої революції, якій німці загнали ножа в спину, в двадцятьп'ятиліття нашого повстання проти німців системою УПА, яку німці розпинали на кожному перехресті — може це й було б і політично... І національно чесно.

Чимало приходить думок у зв'язку з Сесією УНРади. Передусім політика нашого ДЦ. Внутрішня політика, зовнішня акція і координація, молодеча політика, культурна, громадська, церковна, а навіть такі справи, як цей нещасний культобмін, що приніс нам нові міжусобиці — все це і необхідні, і цікаві, і навіть тривожні теми. Але, надіймося, вони прийдуть під дебати, розгляд і вирішування, як уже УНРада пошириться кількісно і якісно.

(Закінчення буде)

ДО КОГО ЦЕ ВІДНОСИТЬСЯ

(TO WHOM IT MAY CONCERN)

„Упродовж трьох останніх місяців минулого, 1966-го року перебували в Ню Йорку, як члени делеґації УССР до Об'єднаних Націй, два совєтські українські поети, Дмитро Павличко й Іван Драч. Для великої української громади не було нічого ані надзвичайного, ані несподіваного в тому, що цих двох поетів пошито в „дипломати". Це ж бо давно знана річ, що совєтські „дипломати", закордонні „кореспонденти" та й вислані за кордон „культурні діячі" мають одну й ту саму мету: шпигунство і диверсію. А включення до цих „дипломатів" двох українських поетів виразно вказувало на терен їхньої „роботи": вільну у к р а ї н с ь к у громаду в Новому Світі.

В кожній громаді завжди можна знайти наївних. Знайшли їх і Павличко з Драчем. Не багато, але — ніде правди діти — знайшли. Очевидно, могли бути й такі, що свідомо чи за відповідною „спонукою" допомагали Павличкові, Драчеві та їх господарям таких наївних шукати.

Були виступи, зустрічі і гостини на публічних форумах і приватно. Були „дружні розмови", сентиментальні пісні і читання поезій, були згадки, що „не зважаючи на всі розбіжності, нас єднає Україна". А опісля були дописи в пресі із прославлюванням талантів, культури, поведінки і навіть зовнішнього вигляду „гостей". Були також подарунки — повні пригорщі діставали їх „рідні брати".

Важко було б сказати, чи й наскільки Павличко і Драч виконали своє завдання між українцями в Америці. Мабуть, не дуже їм повезло, бо не тільки не змінили вони ні в чому принципового наставлення американських українців до СССР, але цілком навпаки, — після їх відвідин уже навіть деякі з тих, що захоплювалися п р и язними „контактами", змінили свою думку. Можливо, що саме тому в їх поворотом до Києва в журналі „Дніпро" за січень 1967-го року появився вірш Павличка „Лицеміри", який і передруковуємо побіч в альбом тим, що Павличка зустрічали, вихваляли й обдаровували. Бо єдиним лицеміром у всьому цьому був і залишається Павличко.

Дмитро Павличко

ЛИЦЕМІРИ

„Президент США Ліндон Джонсон окремим письмом з 31. III. 1966 переслав вислови подяки українській громаді Клівленду за підтримку його в'єтнамської політики. Таку заяву підтримки вислано йому від імени 1400 присутніх на Шевченківському фестивалі в Клівленді 27 березня ц. р.".

Газета „Наш Клич", Буенос - Айрес, 5-го травня 1966 року.

Я пізнав вас, фарисеї, —
Такі ж ви підлі, як були,
Дарма, що віддали в музеї
Пісні батьків, як постоли.

Дарма, що поміняли гуні
На фраки, смокінги, плащі.
Я пізнаю лоби чавунні
І тулуби, немов плющі.

Дарма, що ви втекли за море,
Щоб шкуру зберегти свою,
Я пізнаю вас, людомори,
Поклони ваші пізнаю.

В бетон б'єтеся напропаще,
Не жаль ні спини, ні чола,
Щоб уклонитись пану краще
Від іншого ж таки хахла.

Це ви училися віками
Сотати ліцемірства нить,
Перед московськими дяками
Себе навзаєм очорнить.

Це ви у Відень і Варшаву
Дари возили впереймі,
І нашу славу шанталаву,
Як пси, обдерли до страми.

Це ви клялись народ любити,
А кату череп роздробить,
Та мозок ваш тече на плити
В дірки від рабських чолобить.

Пора б на вас і не дивиться,
Не думати про вас пора б.
Хіба це вже така дивниця,
Що панові вклонився раб?

Та в серці палахтить ураза,
І хочеш сам себе клясти,
Що хрунь од імени Тараса
Шле вірнопідданчі листи.

Радійте, тіштеся війною,
Збирайтеся усі в заміт,
То, може, вас, як кучу гною,
Розкине лютий динаміт.

Але за повзання змиїне,
За лестощі в гидку паскудь
Царі вам не дали Вкраїни
І президенти не дадуть.

Ні! За блюзнірську телеграму
Вам буде плата золота —
Дадуть найкращу часть В'єтнаму
Для домовини і хреста.

В СССР засудили жида-інженера за „шпигунство" в користь Ізраїлю

Москва. — В „Ізвєстіях" оприлюднено вістку, що у докладно неподаному часі й місці засуджено на тайному суді совєтського громадянина Соломона Дольніка за „шпигунство" в користь Ізраїлю та за ведення антисовєтської пропаґанди. С. Дольнік, геодезист, почав був — твердять „Ізвєстія" часто ходити до московської синагоги і цим звернув на себе увагу членів ізраїльської амбасади, які звербували його на „шпигунську роботу". „Щефом" Дольніка став другий секретар ізраїльського посольства Давід Ґавіш, якому він, Дольнік, передавав „шпигунські" матеріяли. Це мали бути рисунки чи світлини якихось совєтських теренів, на яких працював Дольнік, як геодезист. Дольнік — запевняє названий совєтський щоденник — „тремтючими устами" признався на розправі до всіх своїх злочинів, між якими було й поширювання протисовєтських летючок чи якоїсь іншої літератури, що її він ніби діставав від ізраїльської амбасади. „Ізвєстія" обмежуються тільки до інформації, що Дольніка засуджено на „заслужену кару": за шпигунство в СССР грозять в'язничі кари, але й кара смерти. Давіда Ґавіша Совєти видалили ще в серпні минулого року, закинувши йому ведення на терені СССР шпигунської роботи. Ізраїльське посольство в Москві заявило, що ніхто з його урядовців ніколи не знав Дольніка і ніякою шпигунською роботою не займався.

П. Ценівський

З'ЄДНАНІ ДЕРЖАВИ У XXIX СТОЛІТТІ

(2)

Фототелефон, що дає змогу бачити співбесідника, зв'язує Бенетта з його красунею-дружиною, яка від'їхала атлантійським тунелем до Парижу купити собі модерний капелюшок. Автомати зодягають „часописного короля", вмивають і зачісують у механічній туалетній кімнаті, рухомий хідник переносить його до редакції. Обрахунково-аналітична машина дає змогу за секунду підрахувати прибутки; світляні написи на небі рекламують його часопис; літак, що летить із скорістю 600 кілометрів на годину, везе мультимільярдера до Ніяґарської гідроелектрівні, що наснажує акумулятори його фабрик; лікар замінює йому хворий шлунок на новий. І ванна, повна гарячої води, за одним потиском ґудзика в'їжджає у кімнату, щоб не потребував іти в окрему купальню.

„В одному куті редакції стояли прерізні апарати, з поміччю яких сотні письменників, що працювали для газети „Всесвітній Геральд", читали розділи своїх нових повістей. Частину реклям оголошувано новим винаходом, який придбали за три доляри у бідного винахідника, що пізніше помер із голоду. Були це величезні афіші, що відбивалися на хмарах.

— На жаль, нині прегарна погода, — завважав Бенетт, — тож оголошення на хмарах неможливі. Що робити? Коли б нам ішлося про дощ, то його можна зробити, алеж бо нам потрібен не дощ, а хмари.

— Так, гарненькі білі хмари, — сказав головний механік. — У такому разі, Семюел, зверніться до редакції метеорологічного відділу і запропонуйте у моєму імені зайнятися справою витворення штучних хмар. Годі ж, насправді, залежати від погоди.

— Що цікавого маєте з Марсу? — запитав Бенетт астронома.

— Аякжеж! Революція в ц е нтральному королівстві. Перемога реакційних лібералів над республіканськими консерватистами.

— Те саме, що й у нас, — завважив Бенетт.

Ще в 1867 році з нагоди світової виставки англійський новенький корабель-велетень „Грейт Істерн" відбув подорож до З'єднаних Держав. Між пасажирами був Жюль Верн із своїм братом Полем. Корабель причалив до нюйоркської пристані 9 квітня, 1867 р. Брати Верни замешкали в готелі „П'ята Евню". На оглядини Америки мали один тиждень. Ті дні минули їм дуже скоро. Відвідали Олбані, Рочестер, Боффало, переступили канадійський кордон. Були в театрі Барнума на сенсаційній виставі драми „Нюйоркські вулиці". В четвертій дії цієї драми була зображена пожежа, яку гасили справжні пожежники з поміччю парової помпи. „Цим, мабуть, і пояснюється успіх драми," — писав пізніше Жюль Верн.

Письменник не міг налюбуватися Ніяґарою. „Ця місцевина, — писав він, — одна з найкращих у всьому світі; тут природа злучила все, щоб заблищати своєю красою... Коло острова вода вкрита білою піною, схожою на сніг; посередині водоспаду вона має колір морських хвиль, що є доказом значної глибини, а біля канадійського берега має вигляд розтопленого золота. Внизу крізь хмари краплин можна бачити величезні скупчення криги, схожої на потвор, у відкритих пащах яких зникає Ніяґара. За півмилі від водоспаду ріка знову спокійна і поверхня її вкрита льодом, що ще не вспів розтопитися під першими променями квітневого сонця".

16 квітня „Грейт Істерн" вибрався в поворотну дорогу до Англії і за два тижні брати Верни прибули до Французької пристані Брест.

Минуло більше як 25 років від дня подорожі письменника. За цей час він відвідав багато країн. Вже постарівся, налягав на ногу: наслідок револьверної кулі, яка застрягла в кості. Це стрілив до нього вночі син брата Поля. Ґастон, аташе міністерства з а к о рдонних справ. Від якогось часу Ґастона охопила була дивна манія. „Я повинен принести дядькові заслужену ним славу, — говорив він під час поліційного переслухування. — Тепер він стане славний, французька академія іменує його своїм членом. Він буде сенатором, а пізніше президентом французької республіки!"

У 1895 році Жюль Верн написав фантастичну повість „Таємничий острів". Дія цієї повісти відбувається тоді, коли З'єднані Держави подвоїли число зірок на своєму державному прапорі. Тоді ЗДА були в повні сил, торговельної та промислової могутности. До того спричинилося прилучення Канади, Мехіка, Ґватемалі, Гондурасу, Нікараґви, Костаріки й Панамського каналу. З'єднані Держави окупували Европу й вивозять за океан картини, статуї, цілі замки, купують европейських мистців, акторів, письменників, музик, учених і винахідників.

Усіла́енням тієї країни є острів Стандарт Айленд, на якому живуть королі промислу й біржі. Він має сім кілометрів довжини, п'ять кілометрів ширини, зроблений

(Закінчення на стор. 3-ій)

Друга самостійна виставка образів Т. Вирсти в Парижі

25 лютого ц. р. в Галерії Арлем Шабо в латинському кварталі в Парижі відкривається виставка п'ятдесят олій та ґвашів мистця-маляра Темістокля Вирсти, уродженця Буковини, сорокдва літнього мол архітекта. Його образи не-фігуральні, цієї назви не треба змішувати з безпредметністю. Вони діють на глядача, як поштовх до візії між-плянетних краєвидів, поезія та музичність кольору дає змогу, відчути його щире та оригінальне змагання відкрити нам своє мистецьке світосприймання. Вже на першій його паризькій виставці (тому два роки) критики, що назагал неґативно ставляться до не-фігуративного малярства, як П'єр Імбурґ, Шарме і Андре Вебер, признали, що спосіб малювання Вирсти є органічний, переконливий та повноцінний. Інші, більш ліберальні підчеркували зрілість вислову, безсумнівну оригінальність та сучасне ставлення до проблем малярства.

Ця виставка — велике досягнення Темістокля Вирсти. Український глядач має нагоду переконатися, як рідко відбуваються виставки наших мистців в ґалеріях світових центрів мистецтва, таких, як Ню Йорк, чи Париж.

Кілька праць Т. Вирсти можна оглядати в Українському Інституті Америки, а осінню цього року можливо буде його самостійна виставка в Ню Йорку.

Л. Гуцалюк

КРАЙОВА РАДА БЕЗПЕКИ в ШИКАҐО стверджує, що в минулому році в цій країні число вбитих людей у всіх родах нещасливих випадків становило 112,000. Число це є на 5 відсотків більше в порівнянні з 1965-им роком, коли в різних нещасливих випадках згинуло було 107,000 осіб — 47 відсотків з числа 112,000 згинули в автомобільних випадках; внаслідок упадків згинуло 18 відсотків осіб; в пожежах — 7 відсотків, втопилося — 6 відсотків. 22 відсотки згинули внаслідок різних інщих нещасливих випадків. Найбільше людей вмирає в цій країні від серцевих недуґ; на другому місці йде пістряк, на третьому недуги кровоносних судин, а на четвертому — нещасливі випадки.

Дітройт, Міш.

ВЕЧЕРНИЦІ „ТРЕМБІТИ" З ВЕРТЕПОМ

Ц вже були не тільки традиційні новорічні (за старим стилем) Вечерниці, але ще й ювілейні, з а п о чатковуючи десятьріччя хору „Трембіта", себто перша імпреза в плянованій Ювілейній програмі. Цей хор, один з репрезентаційних хорів у ЗДА, і його концерти мають численних прихильників. П і в т н сячки громадян (були навіть з Огайо і Канади) стрінули ми 14 січня при столах у балевій залі Вірменського Культурного Центру, а оркестра „Зоря" пильно дбала, щоб ніхто з них не засиджувався, а тямив, що прийшов на вечерниці трембітярів.

Коли наблизилась година 12-та, голова хору п. В. Дигдало заповів „Вертеп", спеціяльно написаний Е. Ко-м, і подав імена його виконавців. Це були: Стефа Колодницька, Дозя Федак, О. Хміль, Д. Бевцик і Б. Середюк. З тих вертепних „живих ляльок" дві п-ні вели забавний діялог, п. Середюк крутив звіздою, а всі разом творили квінтет. Говорили і співали римовану філософію відомого Гриця Зозулі про „героїв ходячих, що хоч люд збудили, самі вони сплячі", „про дивізійників, що до чарки охочі, а страшать своїх жон Бродами щоночі" про „панів - докторів..., що їх з Ґрос Пойнту ледви видно" і про „інженерів, що ними крутять... інженерові". Згадували людей „всілякої масти", що є „специ від геци", що „творять дійсність велику сьогодні", а квінтет проспівав актуальний куплет за лелодією Куперіяна:

Зібралася шура - бура, на
на Конґресі авантура:
Одні тягнуть в один бік,
Другі тягнуть в другий бік,
Треті кажуть - розколімся
а четверті — погодімся,
П'яті кажуть — гріш збираймо,
шості кажуть: фіґу даймо.
А Колодчин каже:
— Якось то буде!...
Звичайно, були при цьому

різні „віншування" на новий рік. Ось для прикладу:

Головному УКАКА теж би
побажати,
щоб нас вивели назад
з-під дурного хати!
Самопомочі — сто літ!
Ворогів розбити в прах!
Щоб їм той гіркий „Наш
Світ" не двоївся у очах!

Після дійства вертепного привітав гостей аранжер Б. Строжук з Новим Роком в імені диригентів, управи хору і сотні співаків. Але Вертеп не був одинокою розвагою в програмі. Це ж не було б „Вечерниць Трембіти", коли б не пописались бодай кілька вокалістів. І так ще до 12-ої ночі почули гості дует надійного Олега Хміля з гостем Робертом Бурнасом. Вони відспівали романси „Люблю" і „Ой ти дівчино" при супроводі п. С. Колодницької (форт.). А після півночі виступила Г а лина К р а в ч е нко, „с о л овейко Трембіти" з танґами: „Серце" і „Коли не любить...", а Вол. Кучер дещо пізніше дав: „Бродяги" і „Ще хоч раз". Це збагатило забаву.

Хоч тіснувато було танцювати, танцювали всі охоче. Аранжером був інж. Б. Сторожук. Він заповідав виступи вокалістів, проводив льотерію і заповідав важніші танці. Він пробував провести „старокрайову" коломийку, що її вивчили чи пригадали члени хору і яку вони мали запрезентувати на Вечерницях. Але не можнабуло відокремити інших гостей, що їм забаглося танцювати, тому не вийшла вона так, як заплянованo.

Знаменита кухня, буфет і напої скріпили гумор, а продавані червоні троянди декорували всіх пань, що і без того виглядали гарно.

Багато членів хору „Трембіта" причинилось до успіху вечерниць. Ми вже згадали п. В. Дигдала і інж. Б. Сторожука. Тут мусимо згадати бодай найважніших з пань: С. Дубову, С. Колодницьку і її сестру І. Шеховичеву, яка багато вклала праці при виготовленні котильйонів.

В. Н.-вич

ГОЛОС ПРЕСИ

БУТИ СОБОЮ

Тижневик „Поступ" з 19 лютого, коментуючи промову Митрополита Кир Максима Германюка з нагоди 10-річчя Митрополії в Канаді, стверджує: ...„Найважливіше питання, що стоїть перед українцями католиками та перед всією українською спільнотою у вільному світі — це питання: готові ми чи хоч готуємось до тієї ролі, яку призначило нам Боже Провидіння?

І митрополит, кидаючи таке питання, поставив у сумнів відповідь на нього. „Бути собою, говорив Ієрарх, — не легко. Це вимагає мужности, вимагає відваги, вимагає почування відповідальности, в и м а гає чести і рішучої, координованої та цілеспрямованої дії. Ця вимога однаково стоїть перед Владиками, священиками, вірними, всім українським зорганізованим життям"...

Ню Йорк, Н. Й.

ІЗ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ 64-ГО ВІДДІЛУ СУА

Дня 15 січня у власній домівці в Ню Йорку 64-ий Відділ Союзу Українок Америки відбув свої Загальні Збори. Приявних було 38 членок. Збори відкрила голова Аполонія Книш. Після молитви обрано президію в складі: Христина Навроцька — голова, Марія Савчак — секретарка. Голова Зборів прочитала порядок нарад, який прийнято. Іванна Рожанковська запропонувала Номінаційну Комісію в складі: Марія Даниш, Софія Рожанковська і Володимира Сушків. Внесок прийнято.

Після прочитання протоколу із попередніх Загальних Зборів, слідували звіти уступаючої Управи: голова А. Книш подала, що на протязі звітового року відбулося 9 засідань Управи Відділу та 9 ширших сходин. Темою ширших сходин були реферати й доповіді, обговорення мистецької виставки, тощо. Праця у Відділі була цікава і пожвавлена. Показ історичної ноші за ініціятивою Христини Воєвідки спричинив те, що 64-ий Відділ став відомий далеко поза Ню Йорком. Запрошення на гостинні виїзди напливають з усіх сторін Америки. Про дії у Відділі повідомляла громадянство пресова референтка Ніна Пясецька. У своєму звіті подала, що наші членки працюють також у Головній Управі СУА і в

Культурно - освітня референтка Оксана Щур звітувала, що Відділ улаштував 3 реферати, Св'ячене, авторський вечір М. Понеділка, Мистецьку Виставку образів — мисткинь жінок, та обговорення цієї Виставки. А також показ в'язання, під проводом Галини Гошовської, суспільна референтка Мирослава Вовкодав звітувала, що Суспільна Опіка брала фонди на допомоги із збірок під церквою, пожертв на збіркові листи та з прибутків з імпрез, що дали разом 1,251.87 дол. Допомоги уділено: щомісячно поодиноким особам (в Польщі, Чехах і т. д.) в сумі 210 дол., одноразово (в Европі і Америці) хворим людям, студентам й іншим в сумі 661.85 дол. На Енциклопедію Українознавства видано 100 дол., для науковців в Сарселі вислано 180 дол. Разом грошових видатків 1,151.85. В натурі вислано 10 пачок до Польщі, 1 до Бельгії і 3 до Бразилії, разом 14 пачок. Нав'язано контакт з „Вельфар Департаментом", щоб допомагати родинам, які потребують сталої і більшої допомоги.

Виховна референтка Ірена Волосенко звітувала з праці над вихованням та розвагою дітей. Відділ улаштував 2 покази писання писанок, в яких діти взяли численну участь. Показ перевела членка Розина Захарченко. Висвітлено один дитячий фільм, а восени улаштовано з успіхом спільні іменини для дітей. Зорганізовано курс модерних танків для молоді.

Контрольна Комісія ствердила, що книги фінансової референтки та секретарки ведено бездоганно. Сальдо касове досить поважне, бо поверх 3,000 дол., беручи до уваги, що Відділ мав значні видатки у зв'язку з придбанням історичної ноші.

Звіти референток приявні прийняли рясними оплесками.

Запропоновану Номінаційною Комісією нову Управу, обрано одноголосно в складі: голова — Аполонія Книш, заст. голови — Марія Ржепецька, секретарка — Марія Савчак, касієрка — Любов Артимишин, фін. реф. — Іванна Рожанковська, орг. реф. — Кіра Скоробогата, реф. Сусп. Опіки — Мирослава Вовкодав, імпр. реф. — Степанія Салдан, культ. - осв. реф. — Оксана Щур, прес. реф. — Ніна Пясецька, вихов. реф. — Марія Даниш, мистецькі реф. — Неоніля Тершаковець і П. Любов Артимишин, госп. реф. — Люба Раковська і Марія Карпевич. Делеґатка до Об'єднаного Комітету — Марія Карпевич. Контрольна Комісія: Христина Навроцька, Софія Рожанковська, Ірена Волосенко. Заст.: Олена Лень і Марія Заклинська.

При солодкім та каві, учасниці Зборів, ще довго дружньо гуторили.

Ірина Пясецька
реф. преси

„Цар Ох" ітиме в Джерзі Сити

Молодечий Театр при Осередку СУМА в Ню Йорку виступить в Джерзі Сити з виставою п'єси „Цар Ох". Він існує вже шість років. Кожного року ставить дві або і три вистави. Які ж артисти в ньому грають? Прегарні, з захопленням напевно відповідять постійні відвідувачі Театру. Це ж наші молоді сумівки і сумівці, любителі драматичного діла, любителі р і д н о ї мови і співу, молодь, яка замість того, щоб вільний час витрачати на некорисну і нездорову розвагу, дивлячись на телевізійні програми, поспішає в погоду і негоду до театральної залі свого осередку СУМА і вивчає в довгих пробах українські п'єси.

На прем'єрі п'єси у першому її виведенні в Ню Йорку, твору письменника Олекси Сацюка, „Цар Ох", глядачі мали змогу познайомитися з барвистою, театралізованою казкою, писаною доброю, запашною мовою, зі сценічними чималими вальорами, повчаючою для дітвори, цікавою для дорослого.

Первісно п'єса була писана для лялькового театру в Буенос Айресі в Арґентині, зорганізованого в рамах діяльности Спілки Науковців, Літераторів і Мистців мистцем Володимиром Ласовським. П'єса мала успіх. У Ню Йорку рішено вивести „Царя Оха" на сцені, але з живими виконавцями. Для такого пристосування п'єси прийшлося додати їй одну дію та поробити вставки. Спроба пристосування твору для сцени з акторами вийшла вповні вдало

Видання п е р е робленого твору Об'єднаним Комітетом Організацій міста Ню Йорку циклостилевим способом вможливило приступити до праці над виставкою „Царя Оха".

Виринула з черги потреба увести музичні ефекти для поглиблення казкового настрою. Молодий композитор Ярополк Ласовський створив музичне тло. Це прийшлося йому не важко, бо вже раніше, користуючися Сацюковим твором, він скомпонував цілу оперу „В царстві Оха". Композитор Я. Ласовський поробив у деяких партіях опери фортеліянові редукції і так постала музика до „Царя Оха".

Прем'єра, мимо деяких недоліків (мала сцена, недостатні світляні е ф е к т и, трема при першому виступі молодих акторів) пройшла з великим успіхом. Щиро запрошуємо на „Царя Оха" мешканців Джерзі Сити! Не лише розважитись, а й подумати про створення власного Молодого Театру!

К. Василик

З ЖИТТЯ ТОВАРИСТВА ПЛЕКАННЯ РІДНОЇ МОВИ

Оттава. — Тут відбулося 3-го лютого чергове засідання Президії Товариства Плекання Рідної мови під головуванням П р е з идента К. Біди з Оттавського університету. На засіданні обговорено організаційні й видавничі справи товариства, прийнято до відому появу 4-го числа „Слова на сторожі", за редакцією проф. Яр Рудницького, та наміченo дальшу працю над розбудовою товариства.

З НАШИХ БУДНІВ

ЖІНОЧА ПРОБЛЕМА

Сказати б щиру правду, то я попав до моїх добрих сусідів і земляків з Бібрецького повіту, панства Татухів, у день невідповідний. Застав у них, так би мовити, важку атмосферу. Пані Татушиха сиділа заплакана, втираючи кінчиком хустинки зачервонілі очі, в той час, коли пан Татух самітньо підвечіркував за кухонним столом.

— Ми тількищо вернулися з похоронку, — сумно похитав головою. — Відпроваджували на вічний спочинок чоловіка нашої куми, Олени. Поштивий був хлопище та й роботящий, як віл. А вже щодо натури, то, просто, хоч до рани його прикладай...

— А який послушний! — притакнула дорога моя землячка. — Кажу моїй кумі, непотішеній вдовиці: „Такого другого не знайдеш на давнтавні з свічною у білий день". Ти лише слухай, що сталося: в той самий день, як небіжчик дістав гартатак, вийшли на страйк гробокопателі, себто така юнія, що запорпує людей у землю. Тут моя кума в плач: „Ой, що ж я, бідна, тепер зроблю, куди подію чоловіка, якби так, не дай Боже, ноги натягнув?.." Сіла вона в головах своєму Дзянові та й слізно його благає: „Не вмирай, мій любий Дзянику, поки страйк не закінчиться, погоди пару днів, аж буде кому тебе в сиру земленьку закопати!" А той, бідолашка, говорити вже не зміг, не мав сили, лиш головою похитав, що він, мовляв, згодний і тепер її посслухати, як ціле життя слухався... І що ти на те скажеш: тільки радіо подало, що ґрабарі пішли назад до роботи, як небіжчик ще раз ясно подивився в очі моїй кумі, ніби питався в неї дозволу, — чи тепер можна, а коли вона не заперечила, спокійно, тихо, як дитинка, віддав Богу духа!

В цьому місці пан Татух перехристився після підвечірку, позбирав тарілки зі столу, підпоясався хвартухом і став мити посуд.

— Отак, брате, — зідхнув, — жіноцтво нами конірує, так нас дресує, як тих песиків, що на програмі Салівана циркові штучки показують. Без жіночої згоди не вільно тобі в цій країні ані жити, ані вмирати...

— А ти не гніви Господа Бога, — перебила чоловіка пані Татушиха, — і не нарікай, що вам, хлопам, страшна кривда діється, а то ще може статися такий сурпрайз, що ми, жінки, змовимось і вийдемо на страйк! Го-го! Тоді вам будуть непереливки, бо наша бабська юнія найсильніша в цілій Америці!

— Ти чуєш біду? — спитав мене пан Татух, почухавши лисину. — От, і дурна ж моя голова, бігме-Боже! Чи треба мені було позичати в „Самопомочі" та приносити в хату книжку пані Докії Гуменної за той, як його ...митриярхат?

І к е р

З'єднані Держави у 29-му столітті

(Продовження зі стор. 2-ої)

з металу і важить 259 мільйонів тонн. Величезні мотори потугою шість мільйонів кінських сил урухомлюють цей плаваючий острів з скорістю восьми вузлів на годину.

На цьому штучному острові, вкритому верствою чорнозему, є луги, парки й городи, тече ріка Серпентайн, падає штучний дощ і світить алюмінійовий місяць. В осередку острова місто з чудовими алюмінійовими домами із пластмаси та скляних цеґол. На острові є рухомі хідники та окружна електрична залізниця. Ціла сітка рур і проводів доставляє гарячу і холодну воду, світло, холод, пару, електрику. На острові виходять два часописи, що дають поживу не лише для душі, але й для шлунка: Їх друкують ш о к о л ядовою фарбою на папері, який можна їсти. Місто зветься Мільярдсіті, а живуть у ньому мільярдери.

Та серед мешканців цього штучного острова назрівають непорозуміння: одні хочуть використати острів для перевозу вантажів, другі — як плавучий курорт. Промисловці борються з фінансистами, католики дивляться з-під лоба на протестантів.

Нарешті вибухає загальне невдоволення. Права половина острова одверто затіває бунт проти лівої. Головою одної партії є Нат Коверлей, другої нафтовий король Джемс Такердон. Потужні мотори пущено в протилежні боки, і металевий острів, чудо техніки, гине, роздертий власними машинами...

(кінець)

В АМЕРИЦІ И У СВІТІ

ІНДЕКС ЦІН В СІЧНІ ЦЬОГО РОКУ був такий самий, як в грудні минулого року і становив 114.7 відсотка в порівнянні з пересічними цінами в роках 1957 - 1959, коли індекс виносив 100. В січні подешевшали були харчі та нові авта. Але індекс на товари щоденного вжитку не зменшився внаслідок цього, бо збільшилися в тому місяці ціни за виконану працю. На один відсоток подорожчала медична опіка, яка в січні 1967 р. була на 8.5 відсотка дорожча, як в січні 1966-го року. Від грудня 1965 до грудня 1966 р. індекс цін збільшився аж на 3.3 відсотка. Цього року передбачають збільшення коштів прожитку на 2.5 відсотка.

ЙОРДАНІЯ ЗАПОВІЛА ВІДКЛИКАННЯ свого визнання республіканського режиму в Ємені, опертого на баґнетах 70.000-го єгипетського війська. Йорданський король Гуссейн віднісся до президента Тунісії Габіба Бурґіби з суґестією рятувати єдність арабського світу: Арабська Ліґа, твердить король Гуссейн, збанкрутувала, коли вона не зайняла становища до факту, що недавно єгипетські літаки в Ємені скидали бомби з отруйними газами, внаслідку чого згинуло багато осіб, прихильників монархічного устрою і ворогів Єгипту, як окупанта Ємену. У Ню Йорку етіопський король Гайле Селяссі конферував в одному з готелів з марокканським королем Гассаном II — мабуть також про конфлікти в Африці і на Середньому Сході.

З великим жалем подаємо до відамо,
Рідним, Приятелям і Знайомим,
що в Денвер, Кольорадо, дня 18 лютого 1967 р.
о год. 12:30, відійшла у Вічність по довгих і важких терпіннях на 68-му році життя, прийнявши Святі Тайни,
наша Найдорожча

з ГРИГОРОВИЧІВ
ЛІДІЯ ЧУБАТА

дружина був. професора гімназійного.

ПОХОРОН попереджений Панахидою в неділю, дня 19-го лютого ц. р. о год. 7-ій веч., відбувся у вівторок, дня 21-го лютого 1967 р. о год. 9-ій рано з Української Католицької Церкви, на Mt. Olivet кладовище.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

РОМАН — муж
сестри: НАДІЯ і
ЛЄНА МАРТИНЮК з мужем ІВАНОМ
ОЛЬГА — шваґрова
Ближча і дальша родина в Америці, Канаді і Рідному Краю.

Замість квітів на свіжу могилу, просимо жертвувати датки на добродійні цілі.

Адреса Родини:
3779 Quitman St., Denver, Colo. 80212

Лимінгтон, Онтаріо

У 100-річчя Канади

На зустріч Ювілейному 1967 р. прогреміло сто пострілів в честь Конфедерації і конституції Канади. Шостого січня в Клюбі Рома наш відділ Комітету Українців Канадди започаткував ювілейну програму Святою Вечерею Різдва Христового. Голова Від. КУКФ. Бенюк попросив гостей встати і передав програму вечері господареві Є. Барні, який попросив католицького священика о. Ярему провести молитву, а православний священик о. Крісфалусі поблагословив страви, хліб і калач на столах.

Крім наших священиків були два англомовні священики о. Л. Ф. Фейлин і о. Л. Ф. О:Нейл. За столи засіло 600 осіб. Всі квитки були розпроддані, гості без квитків очікували на опорожнені місця за столами. По вечері господар попросив до слова мейора А. Кулина, Ріва Ф. Армстронґа і Т Д. Смита, предснідника ювілейного комітету в Лимінгтоні. Промовляли на тему ювілейного століття і життя багатонаціональної Канади.

По вечері діти Рідної школи на сцені в національних строях біля гарно убраної ялинки співали коляди, студ. Віра Крищук на гармонії грала коляди українські і англійські. Гості оглядали українські вишивки: національні костюми на ляльках, крашанки, різьбу дерев'яних тарілок, шкатулок, українські марки з часів Української Республіки1918 до 1920 років, Українську Енциклопедію і історію в англійській мові. Дівчата й молодиці та кілька чоловіків на сцені співали коляди, а на закінчення проспівали „Ще не вмерла Україна" і „О, Канада".

Гень, гень, по північі розїжджались в святочному настрою, не відчуваючи втоми, бо були задоволені, що так громадно англомовні сусіди вшанували нашу Кутю.

До приходу з вечері 750 дол., 250 дол. доложив Відділ КУК і 1000 дол. передав до Меморіял шпиталю в Лимінгтоні на умебльовання на два ліжка кімнату за 1-300 дол. в новоприбудованій частині цього шпиталю. Буде там напис, що ця кімната умебльована Відділом Комітету Українців Канади в Лимінгтоні. Це буде пригадка нашим праправнукам в другім ювілейнім століттю в 2067 році. Англомовні часописи в доброму тоні писали про нашу різдвяну вечерю. На адресу нашого радіокоментатора Є. Барни присилали листи подяки за смачні страви та вислови пошани для наших жінок, що на таке велике число людей приготовили пісну вечерю і як одна сім'я всі українці під проводом Відділу КУК засіли за столи до традиційної веечері.

Щира подяка для о. О: Нейла за щирі слова до своїх вірних в церкві і в радіо Сі Дже С П про нашу вечерю.

Посмертні згадки

АННА ДІДИК, член 125-го Відділу УНС в Шикаґо, Ілл. померла трагічною смертю 14 жовтня 1966 р. Похорон відбувся 21 жовтня т. р. Покійна походила з м. Бучача, Західна Україна. Залишила в жалобі мужа Петра і сина Володимира.

Вічна Їй Пам'ять!

Анна Касіян, секр.

ТАТІЯНА КОВАЛЬ, членка Т-ва Крим — 485 Відд. УНС в Ню Йорку, Н. Й., народ. 1919 р. в Україні, Житомир, померла 31 січня 1967 Божого року, проживши 47 років. Оставила в сумтку чоловіка Валентина та двох дітей Андрія і Оксану, обоє члени УНС, Відд. 485 — Т-во Крим. Похована дня 2 лютого 1967 р. на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Д-р М. Сидор-Чарторийський
секретар 485 Відд. Крим

ІВАН БІЛОУС, довголітній член Б-ва св. о. Миколая — 5-ий Відд. УНС в Асторії, Н. Й. Покійний народ. 18-го вересня 1886 р. в с. Димидів, пов. Бібрка, помер 18 січня 1967 р. у Ґрейт-Нек, Л. Ай. Похорон відбувся 23 січня ц. р. на Flushing Cemetery. Покійний полишив в смутку дочку Virginia Black з мужем і внуком Andrew John Black і другу дочку Mary Stephanie Bilous.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа 5-го Відділу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 12-го БЕРЕЗНЯ 1967 р.

ГАМТРАМК, Міш. Місячні збори Т-ва ім. М. Шашкевича 94 Відд. о год. 2-ій по пол. в приміщенні Укр. Демократичного Клюбу при 2376 Ґрилінґ. — М. Бориськевич, рекр. секр.

Різне

Funeral Directors

Праця
HELP WANTED MALE

Праця
HELP WANTED MALE

Праця
HELP WANTED FEMALE

Business Opportunity

Розшуки

Василь Вуйтович з села Ватіче, пов. Перемишль, пошукує брата

ЙОСИФА ВУЙТОВИЧА

зі села Тричичі. Він правдоподібно живе в Канаді. Хто знав би про нього, або він сам, просимо зголоситися на таку адресу:

Wasyl Wujtowycz
1815 W. Superior Street
Chicago, Ill. 60622, U.S.A.

Канадійські газети просимо передрукувати.

ПОШУКУЄТЬСЯ
п. ПАВЛА ГОЙ

родом зі с. Свидови, Чортківського району, який після другої війни, мав виїхати до Канади. Ірена з Могильницьких Кливак. Прошу писати на адресу:

Mrs. Irene Kliwak
18 E. 3rd Street
Clifton, N.J. 07011. U.S.A.

Real Estate

Різне

Купуйте в підприємствах що оголошуються в „Свободі"